

beskattningsföremål två, hvilka fyra tillsammans utse en femte; att vägunderhållningsskyldigheten fortfarande må bestridas af jordinnehafvarne, utan rubbning i förut bestämda ansvarsskyldighet; samt att det penningebelopp, som uppkommer genom andra beskattningsföremål än i mantal satt jord, fördelas emellan dem, underhållsskyldigheten tillkommer i förhållande till hvars och ens hemmantal, för hvilket vägunderhållet bestrides; att den föreslagna värderingen måtte förnyas hvart tionde år.

Stockholm den 25 Januari 1871.

Andreas Svensson,
från Elfsborgs län.

N:o 31.

Af Herr Andreas Svensson från Elfsborgs län: Om ändring i bestämmelserna rörande skyldigheten att bygga och underhålla allmänna byggnader å landet.

Det har länge utgjort föremål för skattejordsinnehafvares klagan, att de få vidkännas bördor och omkostnader i många fall, hvarifrån andra samhällsmedlemmar äro befriade, fastän dessa sednare hafva samma gagn och draga samma fördelar af de föremål, för hvilka omkostnaderna ske, som de förra. Detta är naturligtvis en orättvisa, som man borde hoppas endast behöfde påpekas för att tillvinna sig rättelse. Bland de kostnader, hvaraf skattejordsinnehafvare anse sig orättvist tryckta, är den icke den oansenligaste, som föreskrifver skyldigheten för dessa innehafvare att *ensamt* underhålla allmänna byggnader. Denna tunga, hvilande på en del af den jordbrukande klassen, förefaller så mycket mera motbjudande, som

hvarje medlem inom samhället, i ett härad eller en socken, har lika rättighet till begagnande deraf som den, hvilken måst lemna tribut till deras uppförande och underhåll.

Men om det å ena sidan kännes tryckande och orättvist för en viss del af den jordbrukande klassen, att ensamt bestrida dessa kostnader för gemensamma ändamål, så måste det å andra sidan kännas förödmjukande att veta med sig, det andra personer så till sägandes bekosta de fioler, hvarmed man trakteras, det måste, säger jag, kännas förödmjukande att veta sig hafva rättigheter utan motsvarande skyldigheter, och kan således icke medföra annat än ömsesidiga obehag, hvilka det torde vara Riksdagens icke blott skyldighet, utan högsta önskan att ju förr dess heldre undanrödja, på det innehafvare af skattejord i vårt land icke må hafva skäl att mera än andra samhällsmedlemmar klaga öfver orättvis beskattning.

På grund af hvad jag sålunda anfört, vågar jag i ödmjukhet föreslå: att Riksdagen ville besluta, det allmänna byggnader på landet skola byggas och underhållas af alla, som erlægga bevillning efter andra artikeln i bevillningsstadgan, så att en hvar, efter sin inkomst af hvad beskaffenhet som helst, må komma att deri deltaga.

Stockholm den 25 Januari 1871.

Andreas Svensson,
från Elfsborgs län.

N:o 32.

Af Herr H. A. Witt: Om revision af Kongl. Förordningen den 20 Juli 1861 om mantals- och skattskrifningars förrättande.

Bland de författningar, som ega en vidsträckt tillämpning och från hvilka det följaktligen torde vara särdeles viktigt att aflägsna otydligheter, motsägelser och brister, intager onekligen förordningen angående mantals- och skattskrifningarnes förrättande ett framstående rum. Det är mot